

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Xavier, Chico

Lumina ceață / Chico Xavier. - București : Editura
Ganesha, 2019
ISBN 978-606-8742-72-4

13

Copyright © 2019

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594
e-mail: contact@edituraganesha.ro
web: edituraganesha.ro

Tiparul executat la:

Ganesha Publishing House

Tel: 021-423.20.58, fax: 0372.896.105

e-mail: contact@ganesa.ro, ganesa.ro

Chico Xavier

LUMINĂ CELESTĂ

dicțată de spiritul

Fratele X

editura
ganesha
2019

Lumină cerească	6
1 – În fața marelui renovator	7
2 – Mâini ruginite	11
3 – Istorioara unui discipol	16
4 – La porțile cerului	21
5 – Misiunea	24
6 – Îngerul servitor	28
7 – În lumea pământească	31
8 – Directivă	34
9 – Observațiile unui bătrânel	37
10 – Un om de lume	40
11 – Lămurire	44
12 – Îngerul restaurator	48
13 – Cum să ne purtăm cu mediumii	52
14 – Îndrumare creștinească	56
15 – Candidatul grăbit	59
16 – Pierdere ireparabilă	63
17 – Remediu împotriva tentațiilor	66
18 – Devotul neînțeles	69
19 – Un oracol diferit	72
20 – Răspuns	76
21 – Încercând să explic	80
22 – Justă alegație	84
23 – O scrisoare fără pretenții	88
24 – În regnul animal	91
25 – Spirite bolnave	95
26 – Protecția sfântului anton	99
27 – Totul este relativ	103
28 – Omul și boul	107
29 – Spiritul care lipsea	110
30 – Fabulă veche	114
31 – Cei mai mari dușmani	117

32 – Într-un oraș celest	121
33 – În amintirea parabolei	124
34 – Înălțarea creștină	127
35 – O remarcă neașteptată	130
36 – Ezitățile lui petru	133
37 – Candidat indisponibil	136
38 – Între bine și rău	139
39 – Întrebarea inspectorului	143
40 – O rugăciune reformulată	146
41 – O interpretare riguroasă	149
42 – Până la Moise	153
43 – Cu loialitate fraternă	156
44 – Ucenicia lui Iuda	159
45 – Scriptura evanghelică	163
46 – Revoluția creștină	166
47 – În amintirea filosofului	170
48 – Atitudinea ghidului spiritual	173
49 – Oameni miraculoși	177
50 – Bilet către Iisus	181
Glosar	185

LUMINĂ CELESTĂ

Creațiile umbrei se mișcă în adâncurile văii umane...

Sunt caracterele milenare ale războiului și distrugerii. Ele se ridică din cenușa depusă de secole și amenință civilizația. Invadează țările și domină popoarele, pătrund în edificiile religioase și în cămine, anihilează ideile superioare care hrănesc umanitatea și îi despart pe frați, fluturând sabia morții.

Cu toate acestea, vocea Păstorului Divin se înalță din zonele întunecate, unde se aud neîncetat urletele răului:

„Eu totuși vă spun:

Fiți milostivi

Iubiți pe vrăjmașii voștri

Binecuvântați pe cei ce vă blestemă.

Faceți bine celor ce vă urăsc.

Rugați-vă pentru cei care vă vatămă și vă prigonesc.

Purtați-vă cu bucurie crucea.

Dacă cineva cu autoritate vă obligă să mergeți cu el o milă, mergeți cu el două mile.

Și dacă cineva vrea să vă ducă la judecată și să vă ia cămașa, lăsați-i și mantia.

Stăruțiți în bine până la capăt.

Nu vă pierdeți curajul!”

În conflictele ideologice actuale, forțele perturbatoare ale urii și discordiei urlă turbate în toate direcțiile:

– Să ne întoarcem la barbarie! Să coborâm în tenebre!...

Dar, atenți la adunarea celestă, adevărații creștini din toate scolile și tendințele, adunați în jurul Învățătorului, repetă contemplând luminile lumii viitoare:

– Lumină cerească! Lumină cerească!...

Fratele X

Pedro Leopoldo, 14 decembrie 1947

ÎN FAȚA

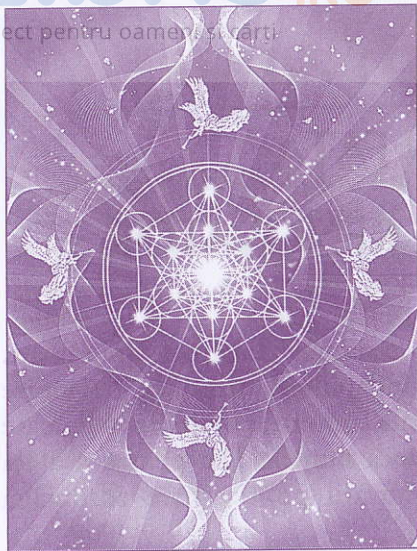
MARELUI RENOVATOR

Doamne, în amintirea răstignirii Tale între doi tâlhari, sacrificat în timp ce-ți îndeplineai misiunea de iubire universală, auzim apelurile anumitor curente religioase din lumea de azi. Ele evocă numele Tău pentru a ațâța agitațiile confuze ale renovării politice care zdruncină planeta...

Ele susțin că Tu ești cel mai mare revoluționar din toate timpurile. Afirmă că ai zdruncinat din temelii fundamentele sociale ale ordinii umane, că ai schimbat cursul civilizației, că ai transformat popoarele Pământului.

Cine Ți-ar putea nega, Doamne, condiția de ambasador celest? Cine ar putea trece cu vederea apostolatul Tău de mântuire? Însă în timp ce răspândeai mesajul Veștii celei Bune, Tu nu ai insultat niciodată guvernul aflat la putere...

Prieten al tuturor celor suferinzi și nevoiași, Tu nu i-ai unit niciodată pe cei nefericiți în sinistrele aventuri ale urii sau indisciplinei. Te apropiai de cei deznădăjduiți vindicându-le bolile, arătându-le calea binelui, întinzându-le mâinile Tale binefăcătoare și binevoitoare. Atunci când Te adresai maselor anonime și necăjite în numele Tatălui Veșnic, nu urmăreai mișcări armate sau nerespectarea autorităților legal instituite. În locul incitării la revoltă, îi îndemnai să respecte Legile lui Moise, să onoreze preoții demni, asigurându-i că Împărăția lui Dumnezeu nu va veni prin aparențe exterioare, ci prin

elevarea spirituală a omului sincer interesat să beneficieze de darurile divine, indiferent de rasa sau naționalitatea lui. Atunci când expunea inimii poporului principiile superioare, nu căutai să Te faci remarcat de puterea romană dominantă sub pretextul că susții spiritul de libertate, ci îi sfătuiai mai degrabă să-l respecte pe Cezar,

plătindu-i tributul datorat.

Atunci când înălțai noi coloane în templul credinței arzătoare, când chemai mâini cinstite și inimi pure în slujba Cerului, Tu nu disprețuiai mulțimea păcătoșilor și a criminalilor care se apropiau de Tine însetați de transformare pentru misiunea binecuvântată... Nu le vorbeai de la o tribună poleită cu aur pentru a sublinia distanța care vă separa. Te-ai întovărășit cu toți cei care ți-au ieșit în cale pe drumul vieții, pe pământul gol, îmbrățișând leproși și delincvenți, avari și bătăuși, femei și fete nefericite. Nu impuneai obligații care ar fi implicat gestionarea intereselor publice și nici nu rosteai cuvinte malițioase pentru a-i împinge pe oameni la disperare. Tu cereai doar reînnoirea inimilor, pentru ca lumina împărăției cerești să pătrundă în profunzimile ființei.

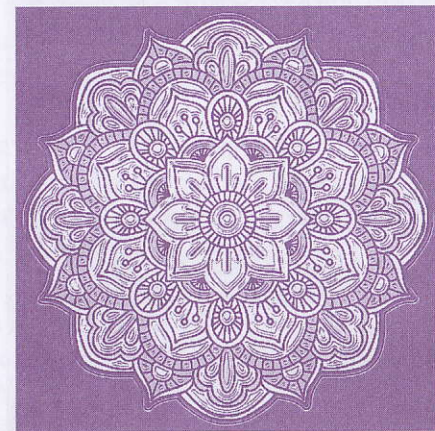
În timp ce susțineai idealul sublim al ascultării de Dumnezeu, nu Te pronunțai niciodată pentru moartea sau pedepsirea celor mai puțin curajoși. Suportai slăbiciunile celor mai dragi ucenici ai Tăi, încrezător în viitor, fiind sigur că dacă puteau greși față de Tine în momentele cele

mai grele, ei nu aveau totuși să greșească în fața Tatălui în momentele cele mari și decisive. De aceea, nu Te descurajai și continuai să semeni fraternitate și protecție, educându-i pe oameni prin cuvântul și prin exemplul Tău personal.

Deși aveai încredere în făurirea unei lumi mai bune, în care să domnească solidaritatea în relațiile umane, Tu nu ai încercat niciodată să impui prin forță directive absolute. Începeai întotdeauna prin a da în Tine însuși viață scopurilor divine pe care le reveleai în inima Ta, cultivând munca și speranța cu o fidelitate supremă față de puterea divină a Celui care a făcut anotimpuri potrivite pentru semănat și germinare, pentru înflorire și fructificare. În niciun moment nu ai făcut apel la violență sub pretextul că trebuie să răspunzi la o nevoie de ordin superior. În întregul Tău apostolat, niciodată nu ai disprețuit nici cea mai mică ocazie de a-ți susține aproapele, ajutându-l să se înalțe. I-ai îmbrățișat pe bătrâni și bolnavi, pe dezmoșteniți și întristați, pe răniți și pe copii...

Doamne, niciodată Tu nu ai afirmat că ucenicii ar trebui să domine Roma pentru a fi de folos Iudeii și nici nu le-ai promis primele locuri pe calea gloriei tovarășilor Tăi mult iubiți, nici chiar lui Ioan și lui Iacob, care Ți-au fost atât de dragi. Totuși, ai garantat victoria sublimă tuturor oamenilor care urmau să fie servitorii devotați ai semenilor lor din dragoste față de Tatăl Ceresc.

Întotdeauna implorai ajutor și protecție,

Respectare și ajutor pentru cei care Te persecutau în mod gratuit, cu ironie și nerecunoștință...

Porunca Ta era de iubire și pace, pentru ca toate spiritele să se convertească la Binele Infinit...

Și totuși, chiar și în zilele noastre se declanșează războaie sângeroase și abundă conflictele în numele Tău. Există oameni care își dispută funcții de prestigiu pentru a servi cauza Ta, ca și cum nu sacrificiul personal ar fi cheia operei Tale mântuitoare. Alții amintesc învățăturile Tale pentru a justifica nesupunerea și dezordinea.

Da, Tu ai fost cu adevărat Marele Renovator. Tu ai transformat secolele și națiunile lucrând și iertând, ajutând și servind, sperând și iubind mereu!...

Pe o soră nefericită, pe care populația ignorantă o pedepsise, ai întrebat-o cuprins de emoție:

– Femeie, unde sunt persecutorii care te acuză?

Astăzi, Învățătorule, deși regret timpul pe care și

eu l-am pierdut pe Pământ, la fel de înșelat și intoxicat ca și ceilalți oameni, îmi amintesc de Tine, țintuit pe crucea infamă, singur în exemplul Tău de iubire și renunțare, de abnegație și martiriu, și îndrăznesc să Te întreb, cu lacrimile căinței profunde:

– Doamne, unde sunt renovatorii care ar trebui să Te însoțească?

MÂINI RUGINITE

Atunci când Ioachim Sucupira și-a părăsit trupul, fiind în vârstă de peste 60 de ani, a lăsat impresia că va urca direct la Cer. Trăise o viață departe de lume, în prețiosul confort pe care îl moștenise de la părinții săi. Vorbea puțin, mergea încă și mai puțin și nu făcea niciodată nimic.

Avea întotdeauna o ținută impecabilă. La cravata lui se etala ostentativ o perlă de mare preț, o mică orhidee îi sublinia reverul hainei, iar un lăncișor admirabil îndoit îi atârna în mod ireproșabil din buzunar. Fața lui trăda un gust pronunțat pentru distincție. În fiecare dimineață se ducea la un bărbier renumit pentru a-și regăsi puțin expresia juvenilă. Părul lui bine tuns, deși rar, îi acoperea craniul cu eleganță.

Se considera creștin. Adevărul este că, trăind astfel, izolat, nu ar fi făcut rău nici unei muște. Dar el se declara îngrozit de oamenii religioși de orice fel. Detesta regulile catolice, critica organizațiile protestante și îi considera nebuni pe spirițiști. Îl accepta pe Iisus în felul lui, nu în felul lui Iisus.

Facilitățile lui economice efemere îi permitau să amâne, în această viață, lecțiile binefăcătoare ale ajutorului frățesc acordat semenilor.

Studia, studia, studia...

Era din ce în ce mai convins că cea mai bună linie de conduită ce putea fi urmată era cea a lui. Să rămâi departe de toată lumea pentru a evita toate complicațiile și toate decepțiile. Își spunea că pur și simplu realiza astfel o pregătire adecvată pentru noua sa existență de după moarte. Astfel, s-ar fi putut crede că dezîncarnarea unui om care căuta atât de mult să se păstreze urma să fie o călătorie fără escale direct către Împărăția Cerească.

Le dădea apropiaților lui suficienți bani pentru a le asigura nevoile unei vieți de aventuri și fantezii, astfel încât să nu-l deranjeze. Făcea pomeni consistente pentru a rezolva problema carității. Trăia departe de lume pentru a nu păcătui. Prietenii apropiați se întrebau chiar: oare Ioachim nu era tipul de om religios așa-zis *perfect*? Departe de toate complicațiile experienței umane, datorită unei averi solide pe care o moștenise de la părinții lui, era imposibil să nu ajungă direct în Paradis.

Însă acum, situația pe care trebuia să o înfrunte nu corespundea așteptărilor generale.

Odată dezincarnat, Sucupira intră într-o sferă de acțiune în care părea că trece neobservat de către marii servitori cerești. Îi vedea forfotind cu zel pe câmpuri și în orașe, făcând în mod discret recomandări divine la urechile tuturor celor care realizau sarcini edificatoare. A văzut chiar un înger îmbrățișând-o într-un mod aparte pe bătrâna lui bucatăreasă analfabetă.

Dar când se apropie de mesagerii Cerului, aceștia nu îl primiră.

Reușea să meargă, să vadă, să audă, să gândească. Și totuși, sărmanul Ioachim! Măinile îi rămâneau inerte. Ai fi zis că erau niște antene de marmură, iremediabil lipite de corpul lui spiritual. Atunci când voia să-și astâmpere setea sau foamea, era obligat să se târască pe pământ, căci nu-și putea folosi mâinile.

A trebuit să suporte mult timp această nenorocire, sporindu-și mereu apelurile și lacrimile, până când într-o bună zi a fost condus de o entitate caritabilă în fața unui mic tribunal de ajutor care

funcționa din când în când în regiunile inferioare în care trăia spășit.

Binefăcătorul care își asuma funcția de judecător convocase acolo o mulțime de spirite penitente. El le spuse că nu avea mult timp la dispoziție, datorită numeroaselor obligații care îl rețineau la nivelul superior. De altfel, nu venise decât pentru a rezolva cazurile cele mai grave și urgente.

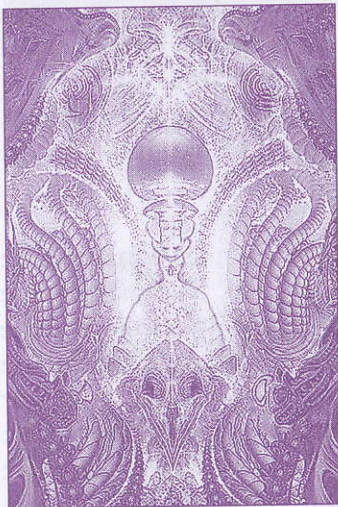
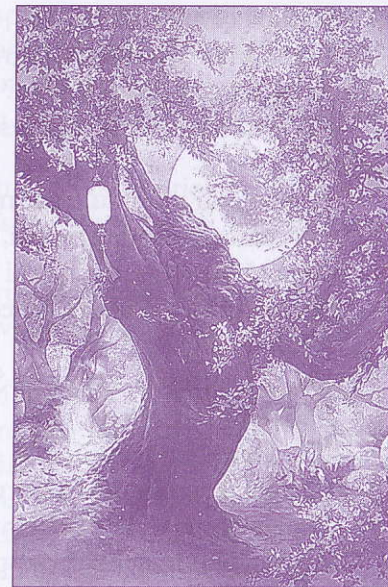
Lucrători devotați ai Binelui selecționaseră cam o jumătate de duzină de suferinzi ce urmau să fie ascultați, printre care și Sucupira, cu brațele lui împietrite, care urma să fie audiat ultimul.

El plânse, imploră, se lamentă. Se pregătea să facă un raport detaliat al existenței lui trecute, dar judecătorul îi spuse:

– Nu, prietene, nu este vorba despre biografia ta. Avem puțin timp la dispoziție. Să trecem la ceea ce ne interesează.

Îl examină îndelung și câteva minute mai târziu făcu următoarea remarcă:

- Minunata ta acuitate mentală dovedește că ai studiat mult. Făcu o scurtă pauză, apoi începu să-l întrebe:
- Ioachim, ai fost căsătorit?
- Da.
- Consacrai mult timp căminului tău?
- Soția mea se ocupa de toate.
- Ai avut copii?
- Da.
- Te interesai de ei când erau mici?
- Aveam mai mulți servitori și personal pentru asta.

Respect... Și după ce au crescut?

- În mod normal erau în îngrijirea profesorilor.
- Ai exercitat o profesie utilă?
- Nu aveam nevoie să muncesc pentru a-mi câștiga pâinea zilnică.

- Prietenii tăi nu ți-au făcut niciodată probleme?
- Am căutat să fug de prieteni, de teamă să nu am neazuri.

Nu voiam să fac rău și nici să mi se facă rău.

Judecătorul făcu o pauză, reflectă îndelung, apoi continuă:

- Aveai o religie?
- Da, eram creștin, răspuse Sucupira.
- Îi ajutai pe catolici?
- Nu. Detestam preoții.
- Cooperai cu bisericile reformate?
- Desigur că nu. Sunt prea intolerante.
- Atunci, erai în contact cu spiritiștii?
- Nu. Mă temeam de prezența lor.
- Ai ajutat bolnavi în numele lui Hristos?
- Pământul are mulți infirmieri.
- Ai ajutat copii abandonți?
- Există peste tot creșe pentru asta.
- Ai scris mesaje de consolare?
- Pentru ce? Lumea este plină de cărți și de scriitori.
- Ai folosit ciocanul sau penelul?
- Niciunul dintre acestea.
- Ajutai atunci animalele fără apărare?
- Nu.
- Îți plăcea să cultivi pământul?
- Niciodată.
- Ai plantat copaci folositori?
- Nicidecum.
- Te-ai dedicat canalizării apelor pentru protejarea zonelor

afectate de uscăciune?

Sucupira făcu un gest de dispreț și spuse:

- Nu m-am interesat niciodată de așa ceva.

Instructorul îl întreabă despre toate activitățile edificatoare cunoscute pe planetă. La sfârșitul audierii îi spuse fără ocolișuri:

- Cazul tău se explică: ai mâinile ruginite.

În fața expresiei năuce a nefericitului său interlocutor, instructorul adăugă:

- Este vorba despre talentul nefolosit, prietene. Remediul tău constă în a te întoarce să-ți înveți lecția. Repetă lecția pământescă.

Descumpănit, Ioachim vru să înțeleagă mai bine.

Însă judecătorul nu mai avea timp de pierdut și îi spuse să se adreseze unui alt însoțitor.

Roger, care era originar din Rio de Janeiro, dezîncarnat din 1945, îl primi cu o privire amabilă și încântată. După ce îi ascultă îndelungile lamentări, îi spuse răbdător:

- Să mergem, Sucupira. Vei intra în rând peste câteva zile.
- Ce rând? întrebă nefericitul, cu gura căscată.
- Rândul reîncarnărilor, adăugă asistentul bucuros.

Apoi, punându-și brațul pe umărul paralizicului, concluzionă zâmbind:

- Ceea ce ai tu nevoie să faci, Ioachim, este să acționezi...

ISTORIOARA UNUI DISCIPOL

Atunci când Maestrul îl vizită pentru prima oară pe discipolul Său, îl găsi adâncit în lectura învățăturilor divine. Îl văzu absorbit în căutarea înțelepciunii și îi spuse:

– Binecuvântat să fie fiul deținător al cunoașterii superioare!

Dar înainte de a-și continua drumul, îl încredință bunelor îngrijiri ale asistenților Lui.

Mai târziu, când se întoarse să-l vadă, îl surprinse înflăcărat de entuziasm pentru caracterul minunat al lucrurilor. Se simțea copleșit de luminile revelațiilor și își propunea să le răspândească pretutindeni pe Pământ. Voia să învingă lumea pentru Domnul Suprem. Făcea nenumărate promisiuni de sacrificiu personal și interpreta teoretic mântuirea ca pe un serviciu absolut de speranță contemplativă.

Însoțitorul Etern îi mângâie fruntea și îi spuse:

– Lăudat să fie apostolul idealului!

Apoi își continuă drumul, după ce îl încredință unor mesageri devotați.

Cu altă ocazie, reveni pentru a-l observa și remarcă noi schimbări. Discipolul era acum ghidat de o voință combativă. Datorită cunoașterii și a idealului la care aspira, se credea în posesia Realității Universale și pornea război împotriva tuturor celor care nu aveau gradul lui de evoluție. Rostea cuvinte incendiare pentru a purifica, credea el, cercurile credinței religioase. Acuza, judeca și pedepsea fără milă. Găsea o stranie voluptate în a-și face noi dușmani. Pretindea că distruge totul și renovează totul. Astfel, el nu ținea seama

de respectul datorat aproapelui său, neglija cele mai elementare reguli de educație și își asuma grave responsabilități pentru viitor.

Totuși, îngerul plin de compasiune, care îi recunoștea sinceritatea cristalină, îi mângâie blând mâinile și îi spuse:

– Fie ca apărătorul Adevărului să fie susținut!

Apoi plecă, după ce îl puse sub protecția unor misionari fideli.

Atunci când se întoarse să-l revadă, după o altă perioadă, remarcă diferitele transformări care se produceau în el. Discipolul predica sistematic principiile edificatoare pe care le adoptase, condiționându-le de punctele lui personale de vedere. Scria pagini vehemente și rostea discursuri emoționante. Proiecta asupra auditorilor lui vibrația credinței lui. Conducea masele. Talentul lui, atât oratoric, cât și scriitoricesc, făceau din el un erou.

Învățătorul Sublim îl îmbrățișă și îi spuse:

– Fie ca mesagerul cuvântului ceresc să fie iluminat!

Și își continuă drumul, după ce îl lăsă sub inspirația unor emisari prețioși.

După mulți ani, Ființa Minunată se întoarse să-l vadă și observă cât de mult se transformase. Sufletul ucenicului prezenta răni profunde. Cucerirea lumii nu este atât de ușoară, își spunea el cu amărăciune. Deși era sincer, se confruntase cu ipocrizia. Dornic să practice binele, era totuși neîncetat ținta răului. Se vedea înconjurat de spini. Suporta

